

EXPOSITIE IN AMERIKA ZIJN GROTE KANS

Materieschilder Heijmans waagde riskante sprong

Kunstenaar begon op zijn vierenveertigste

Van een onzer redacteurs

AERDENHOUT — Eduard Heijmans zat zowat in de radio, maar het goede nieuws kwam niet. De havenstaking in Amerika duurt voort en de grote kans van zijn leven loopt risico. De Aerdenhoutse materie-schilder kreeg een uitnodiging voor een éénmanstentoonstelling in het Miami Museum of modern art, in de Amerikaanse staat Florida, en een paar mannen zijn drie en een half uur bezig geweest de enorme doeken in een verhuwagewagen te laden. Twaalfhonderd kilo: 25 reliëfs en vijf schilderijen op ruwe ondergrond.

„Het brak uit als de mazelen”

Op 22 januari gaan de werken en de maker sloop voor de expositie in Amerika, die van 2 tot 28 maart zal duren. Het is het resultaat van acht jaren beestachtig hard werken, brieven schrijven, catalogi en kleurendia's sturen en veel zelfvertrouwen.

De schilder (52) heeft haast. Hij is pas op 44-jarige leeftijd begonnen en probeert op Vader Tijd in te lopen.

„Het brak bij mij uit als de mazelen”, licht de honderd procent autodidact toe, in zijn akelig correct atelier aan de Aerdenhoutse Rijnegomlaan. „Ik begon met balen landschappen, portretten en stilleven, en kreeg mijn eerste tentoonstelling bij de Hoogovens in IJmuiden.”

Heijmans zat niet stil. „Verstarring is de post voor een kunstenaar.”

VERNIEUWD

Van het een kwam het ander, totdat een nieuwe stijl uit zijn cocon brak, de materie-schildering. Samen met Jaap Wagemaker en Rik van Bentum, hoewel van een andere kwaliteit, staat

Heijmans bovenaan de lijst van vernieuwers.

Het lijfelijk zwoegen met zware materialen, linnen, visnetten, kurk, staal, riet, gezeefde as, touw, schouderbladen van olifanten en ivoor resulteerde in drie forse exposities.

„Is het materiaal wel houdbaar?” had jhr Sandberg gevraagd. „Ik sta er achthonderd jaar voor in”, was het antwoord van de schilder, zodat de expositie in het „Stedelijk” een feit werd, gevolgd door een éénmanstentoonstelling in het Van Abbemuseum in Eindhoven en het Centraal museum in Utrecht (1962).

De voormalige cellist, zoon van een kunstzinnig onderwijzer uit Utrecht, „zwerfkel” — zoals hij zich buiteland over motiveringen en feiten belijdt — die begon als houttechnicus, vocht in het toenmalig Palestina, had zijn vaste plaats gevonden. De kunsthandel aan huis werd opgedoekt en het maken van mozaïeken gestaakt, het onzekere schildersleven lokte onweerstaanbaar.

„Of ik ervan leef? Soms. Het verlossende woord zal toch uit Amerika moeten komen.”

PERSPECTIEVEN

Als kandidaat voor de beroemde Marzotto-prijs (1962) en voor de Zwitserse Prix de peinture abstraite, en nu met de verre erkenning van Miami, lijken de kansen goed te liggen. Er zijn een dikke driehonderd brieven aan te pas gekomen. „Zo in de geest van jongens zien jullie iets in mij. De actie met dia's was de laatste aanval op de buitenlandse museumdirecties.” De strijdbare schilder-dichter had succes. De directie in Miami liet weten dat: „Uw werk hoogst persoonlijk is en niet monotoon abstract expressionistisch, noch pop-art-trekken heeft.”

„Hoe ik werk? Het komt er met een geweldige zwaai uit. Als ik de vorm voor mij zie, zwiep ik een overal aan, desnoods over mijn pyama en ben voor niemand bereikbaar.”

De reliëfs die op een fond van synthetische plamuur zijn gebracht hebben een merkwaardige structuurwerking die nauwelijks beschrijfbaar is.

STRIJDV AARDIG

De vreemde materialen blijven echter hard en pretentieloos aangaan behoudend, ondanks de schaarse toepassing

EDUARD HEIJMANS
... goed voor achthonderd jaar ...

van verf. Zo zit nog de olie op een stuk kurk dat aan een Italiaanse visser werd ontfutseld. In zeer uiteenlopende composities zijn reminiscenties aan heidense riten, of zelfs de groottekeningen van Lascaux te herkennen. Een van de krachtigste reliëfs is getiteld „Warschau 1943”, een sober en ontroerend werk dat zijn weg naar een particulier al vond.

Ander werk ging naar Australië, Duitsland, de Antillen, Italië en Zwitserland, of is in het bezit van het „Stedelijk” en het Centraal museum in Utrecht.

Als de schepen nu straks maar geloot worden in Amerika, belooft Heijmans een waardig vertegenwoordiger te zijn van de beste Nederlandse schilderstrategie: lomp en niet riskante, maar niet ontwaasde, maar het risico te nemen in het werk.

Ehan

April 6, '65

*Kovler Heman Gallery
952 North Michigan Ave.
Chicago, Illinois 60611*

Dear Mr. Heijmans,

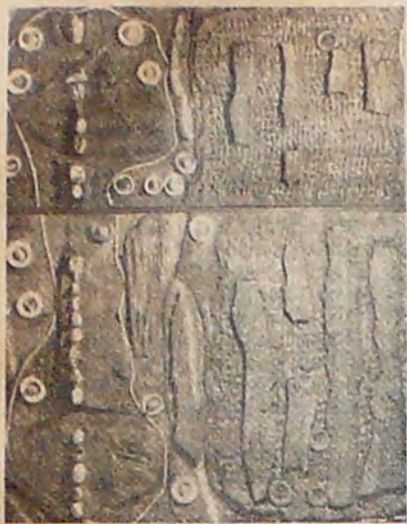
It was so nice to have just that short time to meet you and see your work. - I'm so sorry I was unable to spend more time, but Florida for me is always so hectic.

I wanted to thank you directly and in person for not only your interest, (many people are interested) but for your backing up that interest with a purchase - In the vernacular - you're a gentleman and a scholar -- and a sport! And of course the touching poem - we will keep it always, and translate it for Emile. He will be thrilled.

He marvels now that he has a profession, and that it is the one of his father's seems to satisfy his soul. Your poem will be a small link,
and

*telephone 642-8420
hours: monday-saturday 10:30 am-6:00 pm*

"THE BED of Proserustes," a diptych, is a sculpture-painting by Dutch painter Eduard Heijmans, whose first U.S. one-man is at the Museum of Modern Art throughout April. Heijmans' large works, almost as heavy as though they were made of bronze, utilize paint, wood, burlap, ivory, rope, bones and other materials.

Sunday, March 14, 1965 THE MIAMI HERALD 35-A

Now at Museum of Modern Art

Dutch Artist Stayed With Paintings For Month Aboard Strike-Bound Ship

By DORIS RENO
Herald Art Editor

Eduard Heijmans sailed from Holland Jan. 26 with large crates of paintings for his first American show and finally got ashore March 8.

He was lucky. His crates were unloaded on the Port Everglades docks just one hour before the pickets returned, and the long strike that everybody thought was settled was on again.

"Was I lucky!" says Heijmans, who speaks fluent English. "I never abandon my paintings, so I stayed with them on that boat for a whole month; they had to serve me meals along with the crew.

"My crates were among the first to be unloaded when the strike ceased for a day or two, otherwise they'd still be in that hold."

Now his one-man exhibition is hung at the Miami Museum of Modern Art, and director Bernard Davis has scheduled another opening for him Sunday afternoon, March 21. He was originally scheduled to share the March 8 opening with local painter E. E. Ulman.

Now staying with Dutch-born friends in Miami, Heijmans is on his first visit to the U.S.

An abstractionist, Heij-

Eduard Heijmans
... 'Was I lucky'

mans says he had always "sketched a little," but only as a hobby. He did not start painting seriously until 1956, when his wife found him blocking out an abstract, just for fun, in the attic and told him he was cut out to be a painter.

"I was doing mosaics before that," he explained, "but mosaics took too long. I am an impatient man. After my wife 'discovered' me as a painter, I did nearly 300 landscapes, still lifes, portraits from memory, and so on, in two years.

"One thing led to another. I had my first one-man in a canteen, then got invited into a group show at the

Stedelijk Museum, and in 1962 I was given a one-man there.

"Since I started so late and am 52 now, I have a lot of time to make up, and I have to work like a dynamo to get it all done. I don't mind that, I am like a volcano constantly on the verge of eruption; there's a lot of creativity blocked up in me that needs to get out!"

After the one-man in Amsterdam Heijmans sent circulars around and was given the one-man here by Mr. Davis. The dock-workers' strike baffled him for a while, but now that his showing has been extended at the Museum of Modern Art, he is happy again.

"I love the United States, this little bit of it I have seen, and I hope I can get other shows in this country while my paintings are over here," he said.

The artist works in the medium of "relief paintings," or "sculptured paintings," so his works are very heavy and cost a lot to haul around, he explains. In making them he uses, in addition to paint, such materials as gravel, sand, ash, cork, jute, and — in one — bones.

"I got the elephant shoulderblades from a scientist friend," he explained.

Heijmans also writes poetry and says he is working now on this third volume. He, like e. e. cummings,

writes without capital letters — "They get in my way, I really don't feel the need of them."

After President Kennedy's assassination he wrote a poem for Jacqueline Kennedy, and sent it to her with a translation. She wrote back asking for a copy of the original volume, in Dutch, in which it appeared.

Heijmans also plays the cello.

"I used to do it professionally, but I gave it up for painting. Now it's just for relaxation," he explained.

He attended the first chamber music program this week by the Julliard Quartet, and wrote a poem during the playing of the first composition.

The artist said he invented a new method of printing monotypes, drawing them on a block of marble with etching ink. He makes only one print of each work.

• Sometimes it is difficult to find "le mot just" for the feeling one experiences when viewing an exhibit at the Miami Museum of Modern Art. The current show, composed of very large and some even immense so-called sculpto-paintings by Eduard Heijmans of Holland, evokes amazement coupled in some cases with a faint repugnance and the conviction that they were only put together as attention-getters, for beauty they have none! Some of these vast assemblages look as if a giant child had — using its infantile fancy — picked up the toebone of a dinosaur, corks from enormous bottles and all manner of what you and I would normally throw away. It has been said that he works hard in the assemblage of all this great variety of useless objects, but the question arises, Why?

Surely not for art's sake, as I can see only ugliness in "Montage" and the many other constructions that Heijmans has concocted to have something different instead of something finer in the realm of art. Should the reader desire to see for himself the extent of this exhibit — and the fact that the titles bestowed upon the work by far exceed in interest the work itself — they should at the same time plan to see the works of Eleanor Chambers and Sybil Gibson, whose paintings — the former abstract, the latter, primitive — may be seen after this weekend in conjunction with that of Eduard Heijmans.

EDUARD HEIJMANS:
first take the toebone
of a dinosaur,
then call it art.

★ ★ ★
EDUARD HEIJMANS'

"sculptured paintings" finally got installed in the Miami Museum of Modern Art, following their long imprisonment on a dock-struck Dutch liner — and frankly, we marvel at the artist's temerity in bringing such huge, heavy, massive, surface-bristly works to a foreign country. In spite of everything, however, they got here without a single sliver of cork or smidge of ivory nicked off.

Mr. Heijmans' structural works are really unique, unlike anything we've seen even in the "avant-garde" Venice biennials. They are the first "paintings" we have ever seen utilizing elephant — or any other kind of — bones. They also utilize, taken all together, yards and yards of sailor's rope, acres of burlap and mesh, hundreds of cork-slabs of all sizes, and a whole lot of rough ivory. One has a horse's skull sawed in half, with the teeth still attached; the same "structure" also has a real whole baby shark (Cured in some way? We couldn't tell).

In spite of all this, these works are really, as modern abstractions go, very clever, well-organized, texturally interesting, and visually attractive. An enormous amount of ingenuity has gone into them, a lot of back-breaking labor, great imagination, and a childlike sense of "fun and frolic." Technically they are accomplished, strong, remarkably well patterned, and put together — in spite of the materials — for eternity. They are amusingly titled, though the titles have little relevance to the works.

Haarlem, don. 8.6.65

Eduard Heijmans tevreden terug van zijn expositie in Miami (V.S.)

Boordevol indrukken is de Aerdenhoutse „materieschilder“ Eduard Heijmans, na een afwezigheid van vier maanden op Hemelvaartsdag uit Miami (V.S.) in zijn woning aan de Rijnegomlaan bij vrouw en dochter teruggekeerd. Op de hem eigen rappe, en levendige wijze, elk woord met gebaren onderstrepend, heeft hij over zijn ervaringen verteld. „Geen van mijn doeken, vijftigwintig reliëfs (materieschilderijen) en vijf olievertdoeken heb ik mee teruggebracht. Ik heb een massief bronzen beeldje van Ossip Zadkine meegebracht. „De Balspelers“ uit 1927. „Ik heb het met de directeur van het Miami Museum of Modern Art voor enige van mijn doeken geruild. Er zijn maar twee afgietsels van dit werk. Eén staat er in het Musée de l'Art Moderne in Parijs en het andere is dit“.

OP 27 JANUARI ging deze ondernemende schilder in Antwerpen scheep voor Amerika, aan boord van de „Alblasserdijk“. Hij had dia's van zijn werk gestuurd naar het museum in Miami, waarvan Bernard Davis directeur is. Dit resulteerde in een uitnodiging. Het museum kocht veertig procent van de expositie, een gedeelte ging naar collectioneers en wat overbleef tenslotte, ruilde hij voor de Zadkine. Voorts verwierf hij een schilderij van Emile Gauguin, de zoon van Paul Gauguin, die op Tahiti werkte. Emile Gauguin is ook beeldhouwer en werkt nu in Chicago.

De opening geschiedde op 4 april in te-

Eduard Heijmans, „materieschilder“.

„De Balspelers“ (1927) van O. Zadkine.

genwoordigheid van een ongeveer vijfhonderdkoppig publiek; Heijmans' expositie werd dagelijks bezocht door ongeveer honderd bezoekers.

TOEKOMSTPLANNEN? Jazeker! Ik ben nu bezeten door een nieuwe techniek. Ik ga mij nu voorlopig uitsluitend bezighouden met het maken van monotypes, die ik op een marmeren steen maak en ook afdruk. Hij liet er ons enige voorbeelden van zien.

Eduard Heijmans, thans 52 jaar oud, begon pas op zijn 44-ste jaar te schilderen en is autodidact. Hij exposeerde in het Stedelijk Museum te Amsterdam zowel in groepsverband als alléén. Ook exposeerde hij in het Van Abbemuseum in Eindhoven en het Centraal Museum in Utrecht. Zijn collectie monotypes, waar hij nu nog hard aan gaat werken gaat het volgend jaar naar Miami.

Eduard Heijmans verkoopt 2500 kilo schildererkunst

Schilder Eduard Heymans (51 jaar) is 26 januari van dit jaar met een scheepsvracht schilderijen (gewicht twee en een halve ton) per ms. Abbedijk naar Amerika vertrokken. Hij is Hemelvaartsdag zonder één schilderij teruggekeerd in zijn huis te Aerdenhout. Alles is verkocht.

In het Miama-museum of Modern Art — directeur Bernard Davis — is een Heymans-zaal ingericht. Aanvankelijk zouden de 'materie-schilderingen' van de Kennemer schilder slechts een week of drie getoond worden. Maar Bernard Davis vond dat niet genoeg. Hij beschouwde het werk van Heymans als het belangrijkste, dat hij uit Europa had gezien, kocht een groot deel van de twee-en-eenhalve ton en besloot er een zaal permanent mee in te richten.

Hij ruilde nog een paar stukken tegen een beeldengroepje van Zadkine, veertig centimeter hoog, uit 1927. Dat staat nu in de voorkamer van het huis aan de Rijnegomlaan in Aerdenhout, het woonhuis van Eduard Heymans en zijn vrouw.

Wat Davis niet gekocht of geruild had van de collectie, ging naar particulieren in de Verenigde Staten. Het is dan ook wonderlijk leeg op de atelierzolder aan de Rijnegomlaan. Een leegte, die uitdaagt tot nieuw werk.

In een wat onwerkelijke in-de-wolken-stemming vertelt Eduard Heymans van het avontuur Amerika. Onverwerkte indrukken. De schilder komt nog niet verder dan: interessant en imponerend. De zee van indrukken moet nog gefilterd worden in zijn ervaring.

★

Eerst een maand lang wachten, voor anker voor de westkust, omdat de havenarbeiders staakten. Een maand lang op dat kleine stukje wereld van de Abbedijk. Hij kon wel aan land gaan. Maar ik liet mijn kinderen — mijn werk — niet in de steek. Hij wilde in Amerika zijn werk laten zien. Met dat werk spreekt hij nu een strikt persoonlijke taal.

Na die maand wachten — de tentoonstelling moest er een maand voor verschoven worden, een andere exposant werd naar de museumzolder verwezen — eindelijk de expositie in het Miama Museum of Modern Art met zijn zeer vooruitstrevende directeur. Een man, die al veel bekende moderne kunst naar de VS heeft gehaald. Onder meer toonaangevende Italianen, belangwekkend werk uit Peru en Mexico. Maar, vond Davis Heymans was de vondst van dit jaar.

Tallose kunstenaars, openingen en concerten heeft de Nederlander in die paar maanden in Miami bijgewoond. Er werd fel gediscussieerd, belangwekkend gepraat over beeldende kunst. Toch vond hij niemand, waar hij artistieke verwantschap mee had. Wel boeiende conventioneel werkende kunstenaars, pop-art-mensen en abstract-expressionistisch werkende collega's.

★

De vondst voor hem was: Emile Gauguin. Hij heeft hem niet gesproken, — dat zou ook niet veel uitgehaald hebben — maar wel zijn werk gezien. En één schilderij van deze zoon van de vermaarde Paul Gauguin mee naar Nederland genomen. Aan de wand in de achterkamer hangt het: 'Bloemen aan de zee', waarop een groot aantal brandende kleuren met een ruige structuur tot harmonie zijn gedwongen.

In het zoologisch museum van Artis vond Eduard Heymans de olifantenbotten, die hij in het schilderij verwerkte, waarvoor hij hier poseert. Het werk is in Amerika gebleven.

Emile Gauguin, ver in de zestig, schildert pas een paar jaar. Hij spreekt nauwelijks Engels, kan niet schrijven. Alles wat hij te zeggen heeft doet hij in vorm en kleur. Een man, die in enkele jaren nog wil vertellen, wat hij een leven lang ongetuend heeft verborgen.

Deze zoon van Paul Gauguin en diens Tahitiaans model, werd op het eiland een toeristen-curiositeit, zoon van een beroemde vader. Hij maakte tekeningetjes, als souvenir voor toeristen. Ze werden gekocht, omdat hij Gauguin jr. was, een levende herinnering uit een ruig stuk kunstgeschiedenis.

Op zijn 62ste jaar was er een Franse die zich ontfemde over deze man, vermaald in de vreemdelingen-industrie. Ze hielp hem van de drank en kreeg hem aan het schilderen. Daar vond Emile Gauguin eindelijk zich zelf. Hij maakte in Chicago heel persoonlijke schilderijen en plasticen.

Heymans kocht het schilderij niet omdat het curieus was of omdat hij er vleugjes Gauguin sr. in ontdekte.

maar omdat het goed, boeiend en origineel was, 'hymnisch', maar heel beheerst, rond.

Er zijn parallellen in de beide mannen. Eduard Heymans was technicus, later cellist, zwierf door de wereld, vocht voor de oorlog in Palestina. Werd na de oorlog kunsthandelaar. Bleef cellist. Tien jaar geleden ging hij — op aandrang van zijn vrouw — schilderen. De cello werd verkocht.

Het werd een bezeten inhaalperiode. Het werk trok belangstelling bij Sandberg, er kwam een expositie in Het Stedelijk in Amsterdam. Toen lag Europa open. Nu ook Amerika.

Een rusteloos, poëtisch man, Eduard Heymans. Binnenkort komt bij De Beuk zijn derde dichtbundel uit met heel directe, simpele, gevoelige gedichten. Zijn monotype's lijken op die gedichten. Voor dit drukwerk moet de tekening in enkele minuten in de inkt worden gekrast. Het product is onherroepelijk Zwart, wit, een enkele kleur, een paar lijnen, een paar tinten, soms een figuurtje. Notities van indrukken, uitgezeefd binnen de kunstenaar Heymans.

Zijn schilderijen hebben ook die eenvoud tegenover de Gauguin hangt een Heymans van een drie meter

breedte, touw en gordijnringen in een zwarte materie. Soms een kleur.

Wie de gedichten heeft gelezen, die monotype's daarna ziet en ten slotte zo'n schilderij, zal eerder verwantschap kunnen voelen tot dit heel persoonlijke werk.

Amerika had die omweg niet nodig. Het ervoer het als strikt Europees. Dat klopt ook wel: Heymans is gelukkig om terug te zijn. Hier kan hij werken, dat zou in Amerika niet lukken.

Hij heeft al gedichten gemaakt over Amerika. Gauw zullen er ook de monotype's, snelle notities van nauwelijks verwerkte indrukken, komen. Daarna zal 'Amerika' wel doorwerken in een schilderij. Maar zo moeilijk vindbaar, zo strikt persoonlijk, zo vervormd ook door de 'zeef van Heymans' dat het fascinerend raadsel — waarom zo en niet anders — blijft.

Een kijk-avondtuur, waarin je het antwoord kan benaderen, maar nooit bereiken.

Expositie in V.S.

AERDENHOUT. — De Aerdenhoutse kunstschilder Eduard Heijmans heeft in Miami (V.S.) een tentoonstelling van zijn werk gehouden, die zeer druk bezocht is. De schilder, die onlangs terugkeerde, had praktisch al zijn werken verkocht.

DE BEUK

Stichting voor literaire publicaties
Prinsengracht 1083, Amsterdam
Tel. 233187 - 59567
Postgiro nr. 603602

Zo juist verscheen:

Eduard Heijmans: GEDEELTELIJK IK f. 3.90

Een nieuwe bundel verzen van deze schilder-dichter, die hiermee alleszins opmerkelijk werk heeft geleverd. Het opvallendste kenmerk van deze verzen is dat de dichter op zeer persoonlijke wijze stelling neemt tegen het leven in deze tijd. Hij doet dit op zeer oorspronkelijke wijze met felle en geladen woorden. Verzen waaraan de lezer moeilijk zal kunnen ontkomen, mede door de algemeen menselijke problematiek die er uit naar voren komt.

Eerder verscheen bij ons:

Eduard Heijmans: 24 RELIËFS f. 3.90

Over deze bundel waarmee Heijmans als dichter debuteerde schreef prof. dr. Martien J.G. de Jong in Elseviers weekblad in een lovende bespreking o.a.: "Er is sprake van "chique vieze poezen", dat als "vee...schuifelt" door de zalen waar de kunstenaar zijn geheime bestaan op "overzichtelijke" wijze te kijk heeft gehangen... Uit zulke gedichten blijkt een neiging tot genadeloos ontmaskeren, een verbeten drang om de schijnbeelden te ontbolsteren tot hun ware, ideële kern: niet bij wijze van ironiserend spel, maar veeleer als satirische afrekening."

Bestelbiljet

Aan DE BEUK
Prinsengracht 1083, Amsterdam

Ondergetekende wenst te ontvangen:

.. ex. Heijmans: GEDEELTELIJK IK à f. 3.90

.. ex. Heijmans: 24 RELIËFS à f. 3.90

Het verschuldigde bedrag ad f..... werd heden op Uw postgiro-rekening nr. 603602 overgeschreven.

Naam:

Adres:

datum en handtekening

MIAMI MUSEUM OF MODERN ART

NORTH BAYSHORE DRIVE
AT 20TH STREET
MIAMI, FLORIDA 33137

TELEPHONE FRANKLIN 3-8898

BERNARD DAVIS
President
JOHN WRIGHT BURNS
Vice-President
EDITH McCOWAN
Vice-President
ALEX A. RENAULT
Vice-President
MRS. CHURCHILL WILLIAMS
Vice-President
FRANCIS M. MILLER, ESQ.
Legal Counsel
BERNARD DAVIS
Director
IRMGARD BAKER
Associate Director
ROBERT NOBEL
Curator

September 25, 1965

Chapter Member
THE AMERICAN FEDERATION OF ARTS
Member
THE AMERICAN ASSOCIATION OF MUSEUMS
Member
SOUTHEASTERN MUSEUMS CONFERENCE OF
THE AMERICAN ASSOCIATION OF MUSEUMS
Member
FLORIDA FEDERATION OF ART
Associate Member
THE INTERNATIONAL COUNCIL OF MUSEUMS
Maison de l'UNESCO, Place Fontenoy, Paris 7e
Member
ARTISTS EQUITY ASSOCIATION, INC.

Mr. Eduard Heijmans
Rijnegomlaan 58
Aerdenhout
Holland

Dear Eduard:

My new secretary has addressed you as Mr. Heijmans.

Irmgard's misfortune is not very serious. In a week, the cast was off and she regrets to have her body intact or she would have contributed her bones to some of your creations.

I have spent 7 years in putting the Museum on an international scale and I think I have accomplished what I set out to do, but 7 ~~days~~ a week and not taking a vacation last Summer is exactsome toll.

We are going to give you continued publicity. We are photographing "your" Chapel" in the Museum and we think that practically all your paintings have been tremendously improved through skillfully designed frames.

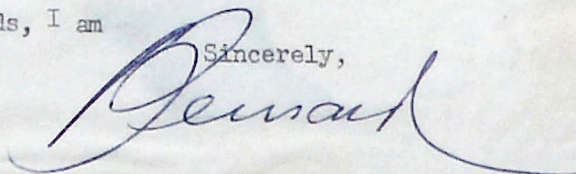
We are sending to you by Air Mail a couple of calendar cards in which we publicized the re-visiting of your creation, re-framed, re-hung, and re-incarnated.

We note that the lady in question is still annoying you with her suitor devotion but it is going to subside and evaporate.

There has been considerable accumulation of work during the Summer while all the secretaries have been giving issues to their husbands but we are going to catch up with things and bring our status to normalcy.

With kindest personal regards, I am

Sincerely,

BD:es

